

ΣΕΡ ΣΤΙΒ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

Άγκυθα Μίστερι

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ
ΤΗΣ ΒΕΓΓΑΛΗΣ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ένα σαββατιάτικο απόγευμα στα μέσα Οκτωβρίου ο Λάρι Μίστερι άνοιγε δρόμο ανάμεσα στις ομπρέλες που είχαν ξεφυτρώσει από το πουθενά μετά από μια ξαφνική νεροποντή. Μέσα σε λίγα λεπτά το Λονδίνο είχε μεταμορφωθεί στην γκρίζα, βρόμικη και λασπερή μεγαλούπολη του Ντίκενς.

Δεκατεσσάρων χρονών, λεπτός σαν σαρδέλα, ο Λάρι ήταν ένας έφηβος σαν όλους τους άλλους, με εξαίρεση το παράξενο επάγγελμα που είχε επιλέξει να ακολουθήσει. Σπούδαζε σε μια σχολή για να γίνει ντετέκτιβ, παρότι σε όλους έλεγε πως παρακολουθούσε ένα εξ αποστάσεως πρόγραμμα για να πάρει πτυχίο στο μάρκετινγκ.

Ελάχιστα μόνο μέλη της οικογένειάς του γνώριζαν την αλήθεια και ανάμεσά τους ένα παιδί-θαύμα, η μικρή του ξαδέλφη, Άγκαθα Μίστερι.

«Με συγχωρείτε!» είπε στην κυρία που στεκόταν σαν μπάστακας μπροστά στη βιτρίνα του καταστήματος με περούκες.

Μες στη βιασύνη του είχε πέσει πάνω στη σουέτ τσάντα της, η οποία προσγειώθηκε σε μια λακούβα πρασινωπού χρώματος. Ο Λάρι τη σήκωσε βιαστικά, τη σκούπισε με μια γρήγορη κίνηση και την παρέδωσε στη γυναίκα.

«Ορίστε, τώρα είναι σαν καινούρια!» τη διαβεβαίωσε με ένα αμήχανο χαμόγελο. Συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να δίνει σημασία στις τσιρίδες της πίσω του. Οι φίλοι του τον περίμεναν στο μπόουλινγκ της οδού Χέιστινγκς και οι δείκτες του ρολογιού στο χέρι του έδειχναν ότι ήδη είχε καθυστερήσει είκοσι λεπτά.

Ως συνήθως, ο Λάρι Μίστερι είχε κινηθεί με το πάσο του. Εύπνησε πολύ αργά, μασούλησε ένα κομμάτι κρύα πίτσα ακούγοντας μουσική ραπ κι

έπειτα έφυγε από τη σοφίτα του στον τελευταίο όροφο του Μεγάρου Μπέικερ χωρίς να ενημερωθεί καθόλου για τον καιρό. Σφάλμα ασυγχώρητο για έναν Λονδρέζο όπως εκείνος.

Η καταιγίδα τον βρήκε απροετοίμαστο. Στην αρχή αναζήτησε καταφύγιο κάτω από την τέντα ενός καταστήματος, με την ελπίδα ότι ήταν μια σύντομη εποχική μπόρα. Όμως η βροχή δυνάμωσε όλο και πιο πολύ και ο Λάρι δεν μπορούσε να χάσει κι άλλο χρόνο. Άρχισε να τρέχει σταματώντας μόνο όταν χρειαζόταν να περάσει απέναντι σε κεντρικές διασταυρώσεις. Τώρα πια είχε γίνει μούσκεμα από την κορφή ως τα νύχια.

Το φανάρι στη λεωφόρο Ρίτςμοντ, μόλις τρία οικοδομικά τετράγωνα από τον προορισμό του, ήταν κόκκινο. Για να πάρει ανάσα, ακούμπησε σε ένα σιδερένιο κάγκελο. Ίσως οι φίλοι του να έκαναν ήδη προθέρμανση για τον καθιερωμένο αγώνα του Σαββάτου... μα τότε γιατί δεν του είχαν τηλεφωνήσει ακόμη για να τον ρωτήσουν πού χάθηκε;

Στη σκέψη αυτή χλώ-
μιασε. «Να πάρει!» ψέλ-
λισε. Ψαχούλεψε νευρι-
κά μέσα στις τσέπες του
παντελονιού του. Εκτός
από μερικά κέρματα, ήταν
εντελώς άδειες. Τότε άγγι-
ξε την άκρη από το λουρά-
κι γύρω από τον λαιμό του,
όπου συνήθως κρεμούσε
το πολύτιμο εργαλείο του.

Ήταν ασυνήθιστα ελα-
φρύ. Πολύ ελαφρύ. Και,
πράγματι, ούτε εκεί βρή-
κε αυτό που έψαχνε.

«Μα πού το έβαλα;
Πού;» φώναξε και η καρδιά
του χτυπούσε σαν τρελή.

Στο *Eye International*,
τη φημισμένη σχολή για
ντετέκτιβ όπου φοιτούσε,

υπήρχε μόνο ένας κανόνας που όφειλαν να τηρούν: «Μην αποχωρίζετε ποτέ τα σύνεργα του επαγγέλματος». Και δεν εννοούσαν τον κλασικό εξοπλισμό του ντετέκτιβ, που περιλάμβανε μεγεθυντικό φακό, κοριούς, πομποδέκτες και διάφορους ανιχνευτές. Όλες αυτές οι λειτουργίες –και πολλές άλλες ακόμα– περιλαμβάνονταν σε μία και μοναδική συσκευή τελευταίας τεχνολογίας, το λεγόμενο *EyeNet*.

Αν είχε χάσει το χái τεκ μαραφέτι του, ο Λάρι ήταν πολύ άσχημα μπλεγμένος. Συνέχισε να ψάχνει ψηλαφητά τα μουσκεμένα από τη βροχή ρούχα του, κουνώντας τα χέρια του σαν πλοκάμια χταποδιού. Στο μεταξύ, το φανάρι είχε ανάψει πράσινο και από την απέναντι πλευρά του δρόμου άρχισε να καταφτάνει το επόμενο κύμα από λικνιζόμενες ομπρέλες.

Ακίνητος στο πεζοδρόμιο, ο Λάρι έφερε την παλάμη στο μέτωπό του και προσπάθησε να αναπαραστήσει νοερά τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Είχε παίξει Wii στο διαμέρισμά του

Κλαρκ και γύρισε στο σπίτι γύρω στα μεσάνυχτα παραπατώντας από τη νύστα. Έκανε βουτιά στον καναπέ μπροστά στην ανοιχτή τηλεόραση, χωρίς να βγάλει τα ρούχα, και τον πήρε ο ύπνος εκεί. Μάλιστα, για την ακρίβεια, δεν θυμόταν να είχε κρεμάσει το *EyeNet* στο πιαστράκι πάνω από τον καναπέ. Και αυτό μόνο ένα πράγμα σήμαινε...

«Ο Κλαρκ!» αναφώνησε τόσο δυνατά που οι περαστικοί πρόβαλαν επιφυλακτικά από τις ομπρέλες τους για να τον κοιτάξουν. «Το άφησα στο διαμέρισμα του Κλαρκ!»

Ο Λάρι πετάχτηκε στη λεωφόρο Ρίτσμοντ χωρίς να πάρει είδηση ότι το φανάρι είχε ξαναγίνει κόκκινο. Μια χορωδία από κλάξον και απότομα φρεναρίσματα τον συνόδεψε ως απέναντι και λίγο έλειψε να προκαλέσει καραμπόλα.

Ο τροχονόμος που ρύθμιζε την κυκλοφορία τον επέπληξε με τη σφυρίχτρα του. Ο Λάρι ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει. Η αγωνία του να ξαναβρεί το *EyeNet* τού έδινε φτερά στα πόδια.

Πέντε λεπτά αργότερα έφτασε λαχανιασμένος

στο μπόουλινγκ της οδού Χέιστινγκς και αναζήτησε με το βλέμμα του τον Κλαρκ. Οι πίστες ήταν όλες γεμάτες και ακουγόταν ο υπόκωφος θόρυβος που έκαναν οι μπάλες καθώς κυλούσαν πάνω στο παρκέ.

Ο Λάρι προσπέρασε τον πάγκο όπου κάθονταν οι φίλοι του χωρίς καν να τους γνέψει. Όρμησε στην πίστα και τράβηξε το γιλέκο του Κλαρκ την ώρα που εκτελούσε τη βολή του. Η μπάλα ακολούθησε λάθος τροχιά και κύλησε στον πλευρικό διάδρομο. Μηδέν πόντοι στον πίνακα του σκορ.

«Λάρι!» φώναξε έξαλλος ο Κλαρκ. «Αυτή η βολή ήταν σίγουρο στράικ, τα κατέστρεψες όλα!»

«Ξέρεις πού είναι το... εεε... το τηλέφωνό μου;»

«Σπίτι μου το έχεις ξεχάσει!»

«Καλά. Δηλαδή καθόλου καλά» είπε με σοβαρό ύφος ο νεαρός ντετέκτιβ. «Μπορούμε να πάμε να το πάρουμε; Τώρα όμως!»

«Μα πώς είσαι έτσι, Λάρι; Ένα μάτσο χάλια!» χώθηκε στην κουβέντα εκείνος ο αντιπαθητικός ο Μάλορι, με το σγουρομάλλικο κεφάλι του να ξεπροβάλλει απ' το φερμάτο πουλόβερ του.

Ο Κλαρκ και οι άλλοι φίλοι άρχισαν τα χαχανητά.

Ο Λάρι δεν είχε καμία αμφιβολία ότι ήταν ένα μάτσο χάλια. Ένωθε τα μαλλιά του κολλημένα στα μάγουλα, τα ρούχα του έσταζαν σαν χαλασμένη βρύση και τα παπούτσια του άφηναν πατημασιές από λάσπη στο πάτωμα.

«Ηρέμησε! Εδώ το έχω» έκανε ο Κλαρκ ψα-χουλεύοντας μέσα στο σακίδιό του. «Είναι το πιο ογκώδες κινητό που έχω δει στη ζωή μου. Κινη-τάρα! Μήπως να έπαιρνες ένα άλλο;»

Ο Λάρι πέταξε από τη χαρά του κι έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. «Ω, σε ευχαριστώ! Δεν

μπορώ! Είναι δώρο από τον μπαμπά μου και είμαι συναισθηματικά δεμένος» είπε ψέματα σφίγγοντας το *EyeNet* στην κλειστή του χούφτα σαν να ήθελε να το κρύψει. Έπειτα έπαιξε ταμπούρλο με τα δάχτυλά του πάνω σε μια μπάλα του μπόουλινγκ και πρόσθεσε με χαλαρό ύφος: «Εντάξει, να στεγνώσω λιγάκι και μετά θα σας σκίσω!».

Πηγαίνοντας προς τα αποδυτήρια, ο Λάρι ηλεκτρολόγησε γρήγορα τον κωδικό ενεργοποίησης. Το *EyeNet* είχε μείνει σε κατάσταση αναμονής για μισή μέρα και μπορεί να είχαν έρθει επείγοντα μηνύματα από τη σχολή.

Ένα εκκωφαντικό κουδούνισμα έσκισε τον αέρα. Όπως είχε υποπτευθεί το αγόρι, στην οθόνη αναβόσβηνε επίμονα το σύμβολο της σχολής *Eye International*. Τα μηνύματα από τη σχολή ήταν πολύ περισσότερα από δέκα!

Ο Λάρι διάβασε μόνο το τελευταίο της λίστας και ένα επιφώνημα απελπισίας βγήκε από το στόμα του: «Στην Καλκούτα; Στην Ινδία; Μόνο η Άγκαθα μπορεί να με σώσει από αυτό το μπλέξιμο!».

Οι φίλοι του τον είδαν να εκτοξεύεται σαν πύραυλος. Κούνησαν συγκαταβατικά το κεφάλι και συνέχισαν το παιχνίδι τους. Ήταν συνηθισμένοι πια στις παραξενιές της οικογένειας Μίστερι.

Άγκαθα Μίστερι

ΕΠΙΔΟΞΗ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΔΙΑΙΣΘΗΣΗ
ΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΞΙΟ
ΞΑΔΕΛΦΟ ΤΗΣ ΛΑΡΙ, ΤΟΝ ΠΙΣΤΟ ΤΗΣ ΜΠΑΤΛΕΡ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΑΤΟ ΓΟΥΑΤΣΟΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ
ΤΑ ΠΙΟ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ.

ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΒΕΓΓΑΛΗΣ

Το θαυμαστό μαργαριτάρι της Βεγγάλης έχει κλαπεί από τον ναό της θεάς Κάλι και ο φύλακας του πολύτιμου κοσμήματος έχει εξαφανιστεί. Τα ξαδέλφια Μίστερι ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους και μπαίνουν στο πρώτο αεροπλάνο για την Ινδία. Εκεί τους περιμένει ο εκκεντρικός θεός Ρέιμοντ, αλλά και μια... στενή επαφή με φίδια και άγριες τίγρεις.

www.minoas.gr

9 786180 216479
ISBN 978-618-02-1647-9
ΚΩΔ. 22412

8+